

JENNY BAYLISS

Talvi-
puutarha

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Meet Me Under the Mistletoe

Copyright © Jenny Bayliss 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
ISBN 978-951-1-47334-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Beville, Jaynelle ja Helenille.
Kolmekymmentä vuotta ystävyyttä, eikä loppua näy.
rakkautta & suukkoja

Luku 1

Shephard Market on vanhaa Lontoota. Kaksi pikkuista aukiota täynnä ikivanhoja, maalauksellisia kauppoja ja pubeja, joista osa on peräisin 1600-luvulta, uinuu omassa rauhassaan modernimpien teräs- ja lasimonoliittien kainalossa. Pienen naapuruston kortteleissa sykkii erikoislaatuinen tunnelma, jossa pikkukylille tyypillinen yhteisöllisyys ja turistien kuhina lyövät kättä. Kellot kilkattavat ovien avautuessa kutsuvan hämyisiin kauppoihin, ja kaduilla parveilee vapaa-aikaansa viettäviä tuttuja ja tuntemattomia. Ja juuri täällä, räätälinliikkeen ja bistron puristuksissa, Elinor Noel – lähimmille ystävilleen vain Nory – pyörittää Onnenhetkenimistä antikvariaattiaan yhdessä ystävänsä ja oikean kätensä Andrew'n kanssa.

Pitkään sinikkukalliseen takkiin pukeutunut nainen, jonka harmaat kiharat ulottuivat vyötärölle saakka, oli selaillut kirjaa hollantilaisten vanhojen mestareiden maalauksista jo parinkymmenen minuutin ajan, ja Elinoria alkoi hermostuttaa. Hänen näkemyksensä mukaan yksi harvoista huonoista puolista elämässä kauniiden kirjojen keskellä oli se, että ihmiset halusivat aina ostaa kaikkein rakkaimmat teokset.

Andrew työnsi kahvimukin Elinorin käteen.

”Älä tuijota”, hän sihahti. ”Pelästyvät potentiaalisen asiakkaan.”

Elinor siristi silmänsä kapeiksi viiruiksi ja tuijotti entistä tiukemmin. ”Tuo on yksi kattavimmista esityksistämme vanhojen

mestareiden asetelmista”, hän kuiskasi. ”Kuvien taso on poikkeuksellinen. Kirjoja ei enää paineta noin laadukkaalle paperille.”

”Ja se näkyy hinnassa, ja se taas on syy sille, että meidän pitää myydä se. Nyt lopetat ainoan asiakkaamme pelottelemisen ja autat minua tulkitsemaan tätä inventaarilistaa.”

Elinor antoi johdattaa itsensä kaupan perälle suuren mahonkipöydän ääreen. Andrew kävi jatkuvaa taistelua pysyäkseen kärjellä siitä valtavasta kirjojen sekamelskasta, joka ei enää aikoihin ollut mahtunut kaupan hyllyihin eikä varastoon. Nory ei uskonut, että kirjojen ja lukijoiden yhteensaattamisen taikaa pystyisi vangitsemaan Excel-taulukkoon.

Itse kirjojen myyminen ei ehkä ollut Noryn vahvuus, mutta hänellä oli taito löytää harvinaisia ja kauniita kirjoja ja johdattaa ne sellaisten ihmisten luokse, jotka tulisivat vaalimaan niitä aarteenaan ikuisesti. Hänestä tuntui, että kirjat kutsuivat häntä. Hän löysi piilotetun timantin laatikollisesta tusinatavaraa. Eikä ainoastaan löytänyt – hän myös tiesi välittömästi, kenelle kirja olisi tarkoitettu. Andrew kutsui häntä kirjakuiskaajaksi. Ja juuri tämä lahja sai asiakkaat palaamaan hänen luokseen aina uudelleen. Elinorilla oli työpöydän laatikossaan pieni, nahkakantinen kirja, johon oli merkitty kaikkien hänen kanta-asiakkaidensa nimet sekä heidän ostamansa kirjat. Aina, kun kauppaan saapui uusi tavaralähetys, Elinor otti kirjasensa esiin sormet syyhyten halusta päästä jälleen yhdistämään kirjoja ja ihmisiä: rakkaus kirjoihin oli maaginen asia.

Matilda jokelteli hiljaa kantoliinassa, jonka Andrew oli sitonut eteensä. Matilda oli nyt neljä kuukautta vanha, ja Elinor ihmetteli, kuinka pitkään Andrew pystyisi kantamaan tyttöä tuntikausia ympäriinsä saamatta kyttyräselkää. Andrew toi Matildan töihin kahtena päivänä viikossa, loput kolme päivää tämä oli kotona Andrew’n graafikkomiehen Sebin kanssa. Tammikuussa Matilda menisi päiväkotiin, ja Andrew oli jo nyt paniikissa.

Nainen pitkässä kukkatakissa lähti kävelemään kohti myyntitiskiä kiertäen pöydillä ja jakkaroilla olevat kirjapinot, jotka oli järjestetty tavalla josta vain Nory oli perillä, ja Nory tunki jähmettyvänsä. Andrew laski rauhoitellen käden hänen olkapäälleen.

Kyse ei ollut siitä, että hänellä olisi varsinaisesti jotain kirjojen myymistä vastaan – olihan hän sentään itse valinnut ammattinsa. Ongelmana oli se, että hän tunki erityistä yhteenkuuluvuutta kaiken sellaisen kanssa, mikä liittyi kasvitieteeseen, aivan erityisesti botaaniseen taiteeseen, ja hän oli hankkinut heidän kokoelmiinsa muutaman upean nimikkeen, joista luopui hyvin vastahakoisesti. Se puutarha-alan perheyriyksessä varttumisesta ilmeisesti seurasi: koko hänen perheensä oli hulluna kasveihin.

Nainen asetti kirjan – kokoomateos Rachel Ruyschin maalauksista – tiskille asiaan kuuluvan kunnioittavasti, ja Elinor alkoi jo vähän pehmetä. Ehkäpä nainen olisi sittenkin juuri oikea omistaja kirjalle.

”Onko hinnassa yhtään tinkimisen varaa?” nainen kysyi.

Elinor oli harkitsevanaan. ”Se on harvinainen kappale. Nähdäkseni se on hinnoiteltu vähintäänkin reilusti.”

Hän oli vahvasti sitä mieltä, että tinkiminen ei kuulunut asiaan, kun kyse oli vanhoista hollantilaismestareista. Nainen tarkasteli häntä.

Andrew kumartui eteenpäin Matildan tuhisten tyytyväisenä hänen rintaansa vasten ja sanoi: ”Ehkäpä se voisi olla kymmenen prosentin joulukampanjamme ensimmäinen kirja?” hyvin kohteliaalla äänellä, jonka Nory tiesi oikeasti tarkoittavan: myy se pahuksen kirja!

Naisen silmät laajenivat hetkeksi, ja hän kohotti kysyvästi toista kulmakarvaansa Elinorille, joka hymyili.

”Tietenkin – olinpa hupsu, kun unohdin joulukampanjan. Se tekee sitten vain tasan kolmesataakaksikymmentäviisi puntaa.”

”Hienoa!” nainen huudahti. Hän alkoi välittömästi penkoa käsilaukkuaan, ja Andrew nappasi Noryn kaihoisasti silittelemän kirjan pois tämän ulottuvilta kääriäkseen sen paperiin.

Andrew ojensi paksulla ruskealla pergamenttipaperilla ja narulla kapaloidun kirjan Norylle, ja tämä ojensi sen asiakkaalle. Nainen tarttui siihen, mutta Nory ei laskenut irti. Hän ei yksinkertaisesti pystynyt irrottamaan otettaan. Nainen veti kirjaa itseensä päin, mutta Nory piti edelleen kiinni. Nainen hymyili epävarmasti ja nykäisi uudelleen. Vastentahtoisesti Nory laski irti, ja nainen kiiruhti ulos kaupasta kuin peläten, että Nory lähtisi hänen peräänsä. Ja itse asiassa, jos Ameerah ei olisi juuri silloin tullut sisään ja heittäytynyt yhteen lukunurkkauksen vanhoista Chesterfield-nojatuoleista, Nory olisi saattanut tehdä niin.

Ameerahin musta, lattiaa viistävä armeijamantteli oli edestä auki, ja sen alta paljastui vyötäröltä tiukasti istuva, räätälöity jakkupuku ja hohtavan valkoinen paitapusero, jonka nappilistan molemmin puolin juoksi röyhelö. Polvipituiset, piikkikorkoiset mustat saappaat narahtivat, kun Ameerah risti elegantisti jalkansa ja katsoi ensin Elinoria ja sitten Andrew’ta.

”Heissan, murut. Kahvia on tulossa.” Hän hymyili.

Siinä, missä Ameerah oli pitkä ja marlenedietrichmainen hoikka, Elinor oli nipin napin 167-senttinen ja muodoiltaan vastaansanomattoman rubensmainen. Hänen sydämenmuotoisten kasvojensa poskipäät olivat korkeat ja rusottivat lähes aina punaisina; näyttelijänä hänet olisi takuulla roolitettu kiintiöpövipommin osaan. Sekä hänen hartioille ulottuvat hiuksensa että hänen silmänsä olivat sekoitus erilaisia ruskean, kullan ja meripihkan sävyjä, jotka heijastelivat valonsäteitä. Hänen ystävänsä Jenna oli kerran sanonut, että hänellä oli kilpikonnakuvioisen kissan väritys. Nory oli päättänyt, että ikävempiinkin eläimiin voisi tulla verratuksi.

Hän vilkaisi rannekelloaan. ”Eikö sinun pitäisi olla oikeudessa puolustamassa puolustuskyvyttömiä?” hän kysyi.

”Juttua lykättiin huomisaamuun.”

”Kävipä meillä tuuri”, Andrew heitti sarkastisesti.

”Älä yritä esittää, ettet ilahtuisi näkemisestääni”, Ameerah sanoi.

”Ja tuo kummityttöni tänne, niin saan vähän leperrellä hänelle.”

”Itse asiassa, Ameerah, Matilda on *minun* kummityttöni.”

”Niin, mutta sinä olet paras ystäväni, joten hän on välillisesti minunkin kummityttöni.”

Siihen Elinorilla ei ollut vastaan väittämistä.

Kello oven yllä kilahti, ja Hannah, Delizioso Coffee -kahvilan pitäjä, tuli sisään kantaen kolmea kylmässä ulkoilmassa höyryävää pähvimukia.

”Kiitos, Hannah”, Nory sanoi ja otti mukit vastaan. ”Ei sinun olisi tarvinnut tuoda näitä – olisin voinut tulla hakemaan.”

”Ei siitä ollut vaivaa. Juuri nyt on hiljaista. Tyyntä lounasruuhkan edellä. Tosi monet ihmiset muuten puhuvat teidän näyteikkunastanne, se tuntuu olevan melkoinen menestys.”

Andrew säteili. Näyteikkunan tämänvuotinen joulusomistus oli hänen käsialaansa: Lähes metrin pituinen iloisenpullea joulupukki istui keinutuolissa lukemassa, ja hänen nenällään keikkuivat puoli-kuun muotoiset lukulasit. Pukin ympärillä oli pinokaupalla suosikkikirjoja ja vanhoja jouluklassikoita, jotka oli nostettu pystyyn niin, että niiden kannet näkyivät ulos. Tänä aamuna he olivat myyneet näyteikkunasta erityisen nuhjaantuneen näköisen *Pienen tulitikkutyön*.

”Toivotaan, että ikkuna houkuttelee asiakkaita”, Nory sanoi.

”Jos tuo tuossa vain kykenisi luopumaan kirjoista”, Andrew vastasi. Hän oli polvistunut kantoliinansa kanssa Ameerahin eteen, ja Ameerah leperteli ylistyssanoja hänen tyttärelleen. Ameerahille jalkojen juureen lankeavissa miehissä ei ollut mitään uutta, ei edes homomiehissä.

Hannah lähti, ja Elinor alkoi etsiä sopivaa kirjaa täyttämään aukkoa, jonka juuri myyty teos oli hyllyyn jättänyt. Vajaa kirjahylly oli toden totta surullinen kirjahylly. Elinor meni kauhtuneella punaisella sametilla verhoillun antiikkituolin luo, jonka päällä keikkui pino nahkakantaisia kirjoja. Hän tiesi täsmälleen mitä haki ja hyräili tyytyväisenä löytäessään sen: kirjan, joka esitelti Maria Sibylla Merianin maalauksia. Elinor hivutti teoksen varoen pinosta ja silitti sen kantta. Antiikkituoli narahti kiittollisena siitä, että osa painosta oli nostettu sen harteilta. Elinor avasi kirjan ja alkoi käännellä sivuja. Hän tunsi syvää tyytyväisyyttä antaessaan katseensa vaeltaa maalauksissa, jotka olivat hänelle yhtä tuttuja kuin hänen omat kasvonsa. Elinor oli opiskellut kirjallisuutta ja taidehistoriaa yliopistossa ja kirjoittanut lopputyönsä kultakauden unohdetuista naispuolisista taidemaalareista; Merianin teokset olivat olleet siinä keskiössä.

”Lakkaa nuuskuttamasta sitä vanhaa homeista kirjaa ja juo kahvisi”, Ameerah sanoi.

”Älä kuuntele Ameerahia”, Nory kuiskasi kirjalle, sulki sen ja sujautti tyhjään koloon, jonka viimeisin myynti oli jättänyt. Ameerah ei liiemmin arvostanut mitään, mikä oli peräisin ajalta ennen 90-lukua – ja se päti myös hänen poikaystäviinsä. Nory istahti vanhalle puiselle lypsyjakkaralle, jonka oli löytänyt kellarista otettuaan liikkeen huolehtiakseen, ja maistoi kahviaan.

Onnenhetkissä oli runsaasti kodikkaita nurkkauksia, joista jokaiseen oli sijoitettu mukava vanha tuoli. Noryn mielestä kirjojen myyntiä ei koskaan pitänyt kiirehtiä, ja hän halusi asiakkaidensa tuntevan, että oli täysin sallittua istua ja tutustua kirjaan kunnolla ennen sen ostamista.

”Kuule Andrew, sain taas sähköpostia Jennalta, ja hän kertoi, että Nory ei ole sanonut juuta eikä jaata häitä edeltävän viikon suhteen. Meidän on määrä tulla paikalle marraskuun kahdes-

kymmenesyhdeksäs – se on jo ensi sunnuntai. Työnantajasi on sietämättömän hankala. Voisitko puhua hänelle?”

”Olen yrittänyt, usko pois. Hän on teflonia.”

”Hei, minäkin olen täällä! Enkä ole hankala; olen kyllä tulossa häihin, ja olen tarjoutunut auttamaan kaikin mahdollisin tavoin. En ihan totta osaa päättää, kannattaako minun olla siellä kokonaista viikkoa.”

”Mutta koko jutussa ei ole mitään järkeä jos et tule. Idea on juuri se, että kasassa on taas vanha jengi – ja vain meidän jengi – ennen kuin muut vieraat tulevat. Milloin me kaikki oikein olemme viimeksi olleet yhdessä?”

”Tiedät kyllä milloin”, Nory sanoi.

Surun tuttu piikkilanka kietoutui taas hänen rintakehänsä ympärille ja puristi sitä kasaan. He olivat olleet kouluaikoina niin tiivis porukka. Oli tuntunut mahdottomalta ajatella, että he ajautuisivat erilleen. Mutta tietenkin he olivat ajautuneet. Aina siihen saakka, kunnes pahin mahdollinen syy – Tristanin kuolema – oli saattanut heidät taas yhteen.

”Juuri niin”, Ameerah sanoi, nyt pehmeämmin. ”Ja me lupasimme, ettemme taas katoaisi toistemme elämästä.”

”Emmekä kadonneetkaan. Pidän yhteyttä kaikkiin, tai no, melkein kaikkiin.” Nory kurtisti kulmiaan, kun muisto hänestä ja Guysta alasti välähti hänen mielessään.

”Niin, mutta et kaikkiin yhtä aikaa! Ihan totta, Nory, me olemme *kännissä ja läpällä* -jengi, muistatko? Sinun täytyy tulla, muuten olemme taas menettäneet yhden jäsenen.” Ameerah oli murjottavanaan. ”Pitääkö minun terästä kahvisi bentsoilla?”

”Lakialalla työskenteleväksi sinulla on aika häilyvä moraal”, Andrew huomautti.

”Asiakaslistani on pitkä ja monipuolinen, ja opin heiltä kaikilta jotain.” Ameerah iski silmää.

”Mutta joulu on meidän vilkkain sesonkimme. En voi noin vain lähteä hummailemaan johonkin linnaan”, Nory yritti selittää.

”Se ei olekaan mikä tahansa linna, vaan Robinwoodin linna, nuoruusvuosiemme leikkikenttä. Eikä kyseessä ole mikä tahansa hummailu, vaan viikko, jonka vietämme vanhimpien ja rakkaimpien ystäviemme seurassa.”

Ameerahin perustelut olivat vakuuttavia. Sitä paitsi Nory kyllä halusi kovastikin viettää aikaa ystäviensä kanssa, se vain oli monimutkaista, ja nykyään hän yritti välttää monimutkaisuuksia aina kun suinkin pystyi. Tekosyyt alkoivat kuitenkin käydä vähiin.

”Olen kaiken kukkuraksi harrastanut seksiä sulhasen kanssa”, hän huomautti.

Ameerah viskasi päätään taaksepäin ja nauroi. ”Me kaikki olemme harrastaneet seksiä sulhasen kanssa, Nory!”

Se oli luultavasti totta. Kallis yksityiskoulu, johon Elinor oli saanut stipendin, oli ollut melko eristyksissä muusta maailmasta. Niinpä se oli tarjonnut teini-ikäisille, hormonimyrskyissä velloville oppilailleen kovin rajoitetusti vaihtoehtoja seksuaaliin kokeiluihin, joten Braddon-Hartmeadin tytöt ja pojat olivat kolonneet koko tarjonnan tarkkaan läpi. Tulevien häiden sulhasta Charlesia oli lukion loppuvuosina pidetty melkoisena makuupalana. Vuosikirjassa tämän kuvan alla luki: *Todennäköisin tuleva pornotähti*. Hänestä oli tullut investointipankkiiri.

”Otatko Devin mukaan?” Nory kysyi.

”Otan. Miesbarbie saa olla seuralaiseni, koska on karkkia silmille ja loistaa myös lakanoiden välissä.”

Dev Chakrabarti oli Ameerahin viimeisin poikaystävä, britti-Voguen kuvaajien lemmikki ja vakiokasvo Milanon, Pariisin, Lontoon ja New Yorkin muotiviikkojen näytöksissä. Ameerahilla oli aina tapana sanoa, ettei hänellä ollut elämässään aikaa eikä paik-

kaa miehille, joilla oli *jotain sanottavaa*. Hän halusi heidän vain näyttävän hyvältä ja panevan vielä paremmin.

”Minusta ei ole oikein reilua, että hän on paitsi mukava ja viehättävä, myös hyvä sängyssä. Hänessä täytyy olla jotain vikaa”, Nory sanoi ja nyrpisti pientä nenäänsä.

Hän oli tavannut Devin jo useita kertoja ja todennut tämän olevan hauskaa seuraa – aivan toisenlainen kuin ne tyhjapäiset miehet, joita Ameerah yleensä tapaili.

”Niin hänessä onkin. Hän on miesbarbie.”

”Luulen, että Devissä on salattuja syvyyksiä. Sinä et vain anna hänelle tilaisuutta näyttää niitä. Tiesitkö, että hänellä on tutkinto politiikasta ja kansainvälisistä suhteista?”

”Mitä?” Ameerah järkyttyi. ”Kenellä? Devillä?”

”Esineellistätkö sinä miestä, Ameerah? Olen shokissa.” Andrew hymyili Ameerahille kiusoitellen.

Ameerah irvisti hänelle.

”Andrew-kulta, minua on esineellistetty siitä päivästä alkaen, kun nämä ilmestyivät.”

Hän piti tauon kohottaakseen poveaan ja tökkäsi vuorotellen kumpaakin rintaansa. ”Luuletko, että kun miehet näkevät minut asianajajan kaavussani, he ajattelevat: ohhoh, siinäpä vasta älykkään ja sivistyneen oloinen nainen? Ei, he katsovat minua ja ajattelevat: mitähän sillä on tuon viitan alla? Ja he olettavat, että olen kiivennyt huipulle reittä pitkin. Siis elleivät luule minua ensin syytetyksi.”

”Ei tippaakaan kyynisyyttä, vai mitä?” Andrew sanoi.

”Olenko muka väärässä?” Ameerah kuohahti.

Andrew nosti kätensä antautumisen merkiksi.

”Mutta tarkoittaako se, että meidän pitää käyttäytyä yhtä huonosti kuin miehet?” Nory kysyi.

”Äh, olen niin väsynyt olemaan aina se reilumpi tyyppi. Mikä siinä oikein on, että naisten pitäisi aina käyttäytyä aikuismaisesti

ja näyttää hyvää esimerkkiä? Haluan tasa-arvoa oikeuteen esineellistä.”

”No, esineellistäminen sikseen, jos – siis puhtaasti hypoteettisesti – tulisin mukaan kekkereihin jo häitä edeltävällä viikolla, olisin porukan ainut sinkku. Siis ihan sananmukaisesti se kolmas pyörä.”

”Etkö riitä omana itsenäsi?” Andrew tiedusteli toinen kulmakarva koholla. ”Tarvitsetko miehen vierellesi, että voit tuntea olevasi kokonainen?”

”En tietenkään!” Nory oli närkästynyt.

”Sittenhän sinä voit aivan mainiosti mennä itsaksesi.” Andrew hymyili voitonriemuisesti.

”Olen huolissani kaupasta.” Se oli valkoinen valhe.

Andrew, joka oli jättänyt asemapaikkansa Ameerahin valtaistuimen vieressä ja alkanut aakkostaa varhaisnuorille suunnattujen kirjojen hyllyä, käännähti heihin päin kätet lanteilla.

”No mikäs minä sitten olen?” hän kysyi. ”Joku kahvinkeitteittäjä vai?”

”Andrew, tiedät kyllä, millaista täällä on joulun alla. En voi jättää sinua selviytymään siitä yksin.”

”Pyydän Sebin avuksi. Hän on ollut apulaisena ennenkin.”

”Entä Matilda?”

”Hän tulee tietysti mukaan. Voimme kantaa häntä liinassa vuorotellen. Hän nauttii varmasti siitä, että molemmat vanhemmat ovat hänen kanssaan aamusta iltaan.”

”Niin kuin tuo vauva ei olisi jo täysin pilalle hemmoteltu”, Ameerah sanoi.

”Miten nelikuukautisen vauvan voi muka hemmotella pilalle?” Andrew kysyi. ”Sen ikäiset haluavat ainoastaan hellyyttä, rakkautta ja ruokaa: melko perustavanlaatuisia tarpeita ihan kenelle tahansa.”

”Minä näin omia vanhempiani vain häissä ja hautajaisissa – eikä haitannut yhtään”, Ameerah sanoi kalseasti.

”Ei lisättävää”, Andrew kommentoi ja vilkaisi Ameerahia syräkarein.

Ameerah oli asunut Braddon-Hartmeadin sisäoppilaitoksessa siitä lähtien kun oli yksitoista, ja sitä ennen hänestä oli huolehtinut lastenhoitaja. Kun hän kuvaili, kuinka vähän hänen vanhempansa olivat olleet läsnä hänen lapsuudessaan, hän liioitteli vain hiukan. Elinorin perhe puolestaan asui koulun lähellä olevassa kylässä, joten hän oli yöpynyt koululla vain arkiviikot.

”Mutta entä Maruna?” Nory kysyi.

Maruna oli hänen kissansa. Se oli seitsemäntoistavuotias ja sillä oli vain kolme jalkaa – se oli menettänyt yhden kohdattuaan ruokalähetin pyörän pari vuotta aiemmin. Sen jälkeen Maruna oli fiksusti päättänyt elää kotikissan elämää.

Andrew tuli Noryn luokse ja laski kätensä hänen käsivarrelleen.

”Nory”, hän sanoi, ”me otamme Marunan. Siitä ei ole mitään vaivaa, ja se tuntee meillä jo paikat. Mene ja pidä hauskaa. Kaupasi ja kissasi pärjäävät kyllä.”

”Andrew, tuo on kovin ystävällistä, mutta sinulla on jo ihan tarpeeksi tekemistä – et todellakaan tarvitse kaiken kukkuraksi invalidisoitunutta seniorikissaa teille asumaan.”

”Sebin äiti aikoo olla meillä koko joulukuun. Yksi kiukutteleva kissa lisää ei tunnu missään.”

Ameerah oikaisi pitkät säärensä, ja hänen saappaansa narisivat.

”Siinä kuulis”, hän sanoi. ”Kaikki typerät vastalauseesi on murskattu. Sinä tulet mukaan!”

Ameerahilla ei ollut tapana hävitä juttuja asianajajan työssään.

”Entä Guy?” Elinor kysyi.

”Mitä hänestä?”

”Tiedät kyllä mitä.”

Ameerah puuskahti epätoivoisesti ja katsoi täydellisesti manikyroituja kynsiään.

”No, tietenkin hän on paikalla. Guy on yksi meistä, tykkäsit siitä tai et. Minä toimin kyllä ihmiskilpenä, mutta ihan totta, Nory, tuskinpa hän tulee heittämään mitään limaisia vitsejä vaimonsa läsnäollessa.”

”Kuinka minä muka voin näyttää naamaani Camillelle? Kärventyisin häpeästä joka kerta, kun näkisin hänet.”

”Sinä et tiennyt, että Guy oli naimisissa, joten sinun ei tarvitse hävetä. Jos jonkun pitäisi kärventyä syyllisyydestä, niin Guyn. Ja sitä paitsi siitä on jo viisi vuotta”, Ameerah totesi tynnosti.

”Mitä merkitystä sillä muka on? Ei aviorikos siitä lievene, että aikaa kuluu.”

”Tarkoitan vain, että se on menneen talven lumia, ollutta ja mennyttä. Ei sitä kukaan muistele. Ja jos muisteleekin, niin tuskin kukaan siitä mitään sanoo, kun Guyn vaimo on paikalla.”

Elinor tiesi erinomaisen hyvin, että hänen ystävänsä muistaisivat kaiken yhtä hyvin kuin hänkin.

Se oli tapahtunut Tristanin hautajaisten jälkeen. He olivat vuokranneet porukalla maalaistalon koko viikonlopuksi, kun muistotilaisuus oli pidetty. He olivat viettäneet aikaa juoden, muistellen ja vannoen toisilleen ystävyyttä. Seurasi kyyneleitä ja syvällisiä pohdintoja, mutta myös naurua. Sunnuntain pikkutunneilla, heidän juotuaan aivan liikaa viiniä, Guy ja Elinor olivat sydämet raskaina vanhoista muistoista kompuroineet Elinorin huoneeseen, ja väistämätön oli tapahtunut, useaan kertaan. Vasta kun he olivat tulleet alakertaan aamiaiselle noloina ja kuuden tunnin pituisen seksisession jälkihehkuissa, sai Elinor kuulla Charlesilta, että Guy oli itse asiassa naimisissa ja kahden

alle viisivuotiaan lapsen isä. Myöhemmin lapsia oli siunaantunut vielä yksi lisää.

”En edelleenkaan ymmärrä, miksi kukaan ei pysäyttänyt minua.” Elinorin täytti yhä väkevä häpeän hulmahdus joka keran, kun hän ajatteli asiaa.

”Kukaan ei tiennyt, että te kaksi olitte aloittamassa panomatononia. Sitä paitsi minäkään en ollut kuullut, että hän oli naimisissa. Ja siinä vaiheessa, kun Pippa täytti tiedoissani olleen aukon, sängynpäädyn paukutus seinää vasten kertoi, että Guy täytti parhaillaan *sinun* aukkojasi hyvin energisesti!”

Andrew räjähti nauruun ja säikäytti Matildan.

Elinor hautasi kasvot käsiinsä. ”Olet niin graafinen”, hän mutisi.

Ameerah jatkoi: ”Ei tuntunut asialliselta koputtaa oveen kesken koituksen ja tiedottaa siitä, vai mitä luulet? Aioin kertoa sinulle seuraavana päivänä kahden kesken, mutta Charles ehti ensin. Hän on aina ollut porukkamme pahin lörppö.”

Nory ja Guy eivät olleet ainoat ystävät, jotka pariutuivat sinä viikonloppuna. Jennalla ja Charlesilla oli myös synkannut siinä määrin, että he olivat nyt purjehtimassa onnellisesti avioliiton satamaan. Oli hassua ajatella, että heidän onnensa oli syntynyt sellaisen tragedian tuloksena. Olisivatko he löytäneet toisiaan, jos Tristan ei olisi kuollut? Ajatus teki Elinorin surulliseksi, ja hän tiesi, että Jennankin oli vaikea ajatella asiaa. Jenna sanoi tuntevansa syyllisyyttä siitä, että hänen oma elämänsä oli muuttunut Tristanin kuoleman ansiosta. Ennen sitä viikonloppua hän oli sukkuloinut toivottomasti edestakaisin eri miesten välillä, koettanut sulkea silmänsä näiden puutteilta ja yrittänyt saada jonkun heistä jäämään. Ja sitten hän oli nähnyt Charlesin uudelleen, ja äkkiä kaikki oli tuntunut loksahdaneen kohdalleen, aivan kuin hän olisi yrittänyt saada edelliset poikaystävänsä mahtumaan Charlesin muotoiseen koloon.

Elinor olisi valehdellut väittäessään, ettei ollut elätellyt samantaisia toiveita Guysta heidän lyhyen kohtaamisensa aikana: aina orgasmien välissä hän oli kehitellyt pilvilinnoja siitä, kuinka rakkauten jumalat olivat johdattaneet heidät yhteen tarkoituksella. Mutta eihän korkeammilla voimilla tietenkään ollut asian kanssa mitään tekemistä, vaikka Elinor epäilikin, että Guysssa oli ehkä kanavoitunut Priapus, kreikkalainen jumala, joka tunnettiin pysyvästä erektiosta.

”Sano nyt, että tulet, Nory, ole niin kiltti. Voin pyytää Deviä tuomaan sinulle leikkikaveriksi toisen miesbarbien.” Ameerah kohotteli kulmakarvojaan ja iski silmää.

”Ei kiitos. Olen luvannut lopettaa merkityksettömän seksin aivottomien miesten kanssa.”

”Hyvä! Minulle jää sitten enemmän. Ja nyt lakkaat leikkimästä vaikeasti tavoiteltavaa ja vastaat Jennalle, että tulet juhliin.”

”Tiedät, että hän ei anna periksi”, Andrew sanoi. ”Sitä paitsi et ole pitänyt kunnon lomaa koko vuonna. Ja ihan totta – miksi annat sen lieron, Guyn, estää sinua viettämästä luksusviikkoa vanhimpien ystäväsi seurassa? Miksi teet hänen elämästään helpompaa?”

”Nimenomaan!” Ameerah huudahti ja taputti käsiään. ”Andrew on täsmälleen oikeassa. Tässä on nyt kyse taistelusta patriarkaattia vastaan. Naiset ovat jo aivan liian kauan pyydelleet anteeksi huonosti käyttäytyvien miesten puolesta. Jos jätät tulematta näihin juhliin, annat rakenteellisen naisvihan kierteen jatkua. Älä ole osa ongelmaa, Elinor, ole osa ratkaisua: tuhoa muurit, joilla patriarkaatti kahlitsee ajatuksiamme.”

Elinor luovutti. Hänestä ei ollut kumoamaan Ameerahin oikeussaliargumentteja. Ja miksi hänen pitäisi piilotella kulisseyssään vain, koska Guy ei osannut pitää heppiä housuissaan? Elinor ei ollut pettänyt ketään. Ameerahin valvonnassa hän laitto Jennalle viestin, jossa pyysi anteeksi viivyttelyään ja vahvasti tulevansa sunnuntaina, koko viikoksi.

Ameerahin nostattava puhe sai Elinorin leijailemaan oikeutetun tuohtumuksen vallassa peräti tunnin ajan, ennen kuin hän tipahti taas maan kamaralle ja muisti olevansa pakkomielteinen murehtija ja lupautuneensa juuri viettämään viikon linnassa välitellen Guyn vaimoa.

Luku 2

Oli jo pimeää, kun Elinor lukitsi Onnenhetkien oven. Hän seisoi hetken paksujen lyijylasisten ikkunoiden ääressä katsellen heidän joulusomisteitaan. Valoketjut oli jätetty palamaan ja joulupukki kiikkumaan tuolissaan. Jouluaiheiset kirjat katselivat häntä takaisin ikkunan läpi: vuoden 1930 painos Dickensin *Joulukertomuksesta*, erityisen kolhiintunut kokoelma M. R. Jamesin kummitustarinoita, E. T. A. Hoffmanin *Pähkinänsärkijän* kuvitettu laitos ja Tolkienin *Kirjeitä Joulupukilta*. Ja hänen oma ikiaikainen suosikkinsa: vanha painos Arthur Rackhamin kuvittamasta *The Night Before Christmas* -teoksesta. Hän ei ollut varma, kykenisikö eroamaan siitä; hän oli kiistellyt Andrew'n kanssa sen laittamisesta näyteikkunaan, ja Andrew oli voittanut. Mies oli tietenkin oikeassa. Kirja oli avattu kohdasta, jossa joulupukki rekineen lentää lumisten kattojen yllä, ja se näytti upealta. Ehkä hän laittaisi pienen punaisen ”myyty”-tarran alakulmaan karkottaakseen mahdolliset ostajat.

Elinor alkoi pikkuhiljaa alistua ajatukseen viikosta vetoisessa linnassa kouluaikaisten ystäviensä kanssa – hän oli siitä jopa hie-
man innostunut. Ameerah oli laittanut viestin, että he lähtisivät sunnuntaiaamuna, 29. päivänä, ja pysähtyisivät matkalla rennolle pubilounaalle. Jenna oli korostanut, ettei kukaan saanut saapua ennen kello kolmea iltapäivällä, koska hän halusi tutustua paikkaan ensin itse. Se oli Jenna-kieltä, ja tarkoitti, että hän halusi

tehdä henkilökunnalle kristallinkirkkaaksi sen, että hän oli Mor-
sian, vieras *numero uno*, koko homman kapellimestari.

Elinor värisi vilusta illan kylmyyden tunkeutuessa hänen tak-
kinsa lävitse. Shepherd Market oli täydellinen idylli: jokaisesta
ikkunasta tuikki valoja, ja pubien edustalla parveili kaulahuivei-
hin kääriytyneitä ihmisiä huurteiset oluttuopit käsissään. Nory
käveli lyhyen matkan italialaiseen ravintolaan vilkuttaen ja huu-
dellen tervehdyksiä muille kauppiaille, jotka olivat sulkemassa
oviaan päivän päätteeksi.

Kun hän työnsi auki Pepe'sin oven, vastaan tulvahti valkosipu-
lin ja pensastomaattien tuoksu.

”Elinor!” Anthony huusi täyden ravintolasalin yli.

Anthony oli Pepe'sin omistaja, eikä Elinor lakannut koskaan
hämmästelemästä, miten sensuellilta hänen nimensä kuulosti
tämän vahvalla italialaisella aksentilla. Elinor hymyili Anthonylle
sydämellisesti, ja hänen vatsansa murahti, kun hän käveli kynt-
tilöiden valaisemien pikkuruisten pöytien lomitse pienelle baari-
alueelle salin takaosaan.

”Hei, Anthony”, hän sanoi, kun mies moiskautti hänen molem-
mille poskilleen teatraaliset suudelmat.

”Milloin sinä oikein menet naimisiin jommankumman poi-
kani kanssa ja alat kutsua minua *papaksi*?”

Elinor nauroi. Tämä oli tavanomainen rutiini. Anthony piti
ravintolaa yhdessä kahden poikansa kanssa: Anthony Junior oli
vastuussa keittiöstä, ja Paul työskenteli baarin puolella. Molem-
mat pojat kolkkuttelivat jo kuudenkymmenen ikävuoden rajapyyk-
kiä. Anthony Junior oli eronnut kahdesti ja Paul oli homo, mutta
Anthony Senior ei pitänyt kumpaakaan näistä seikoista esteenä
sille, että toinen pojista tekisi Elinorista ”kunniallisen naisen”.

Anthony Junior tuli keittiöstä kantaen ruskeaa paperikassia. Hän
ojensi sen Elinorille ja suuteli myös tätä molemmille poskille.

”Lasagnea”, hän sanoi leveällä Lontoon aksentillaan. ”Ja kunnon siivu äidin tiramisua.”

”Mmm, kiitos, Anthony. Laitoin jo maksun tilillenne.”

Anthony Junior heilautti kättään rennosti, ikään kuin raha olisi viimeinen asia, joka häntä kiinnosti.

”Piiiiiikku Elinor syö yksin aina vain!” huudahti Anthony Senior, niin kovaa, että kaikki salissa kuulivat. Hän madalsi ääntään kovääniseen kuiskaukseen ja iski silmää. ”Tiedäthän, että annan sinulle ravintolamme parhaan kahden hengen pöydän, jos joskus haluat tulla illalliselle jonkun miehen kanssa.” Hän lausui sanan ”miehen” kuin kyseessä olisi eksoottinen olio, ja oikeastaan, Elinor ajatteli, hänen kohdallaan asia alkoikin olla juuri niin. Hän oli kolmekymmentäneljä ja alkoi tuntea itsensä Jane Austenin romaanin ikäneidoksi.

Hän lähti ravintolasta hyvästejä huikkaillen ja käveli rivakasti pitkin rakennusten väliin jäävää kapeaa kujaa, joka päättyi pienelle takapihalle täynnä jätteistöitä, suuria litistettyjä pahvilaatikoita ja muuta roinaa alueen yrityksistä ja vuokra-asunnoista. Rautaiset paloportaat koristivat seinää, ja kellareiden pesutupien tuulettimet puskiivat yöilmaan puhtaan pyykin tuoksua. Syvennyksessä oli piilossa syvän violetiksi maalattu ovi, jonka halkeileva maali paljasti vanhemmat, laivastonsiniset ja tummanpunaiset maalikerrokset. Kolkuttimessa riippui runsaasti koristeltu joulukranssi, joka näytti olevan väärässä ympäristössä likaisella kujalla.

Elinor meni sisään ja lähti nousemaan portaita. Matto oli kulunut, mutta salvianvihreillä seinillä kiipeilivät Etiennen ja Rossin – UCL-yliopiston kuvataiteen lehtoreita molemmat – maalaa- mat kukkaköynnökset ja sinisateen kukinnot. Nory asui viidennessä kerroksessa eikä talossa ollut hissiä, mutta se ei haitannut; hän eli niin lähellä työpaikkaansa, että portaiden kiipeäminen oli joskus hänelle päivän ainut liikuntatuokio. Hän ohitti porrastasanteilla

useita ovia, ja hänestä oli mukava aistia niiden takana käynnissä olevien elämien ääniä ja tuoksuja: lihaisia aromeja ja saippuaaoppe-
raa asunnosta numero seitsemän, jossa asui kreikkalaispariskunta;
keitetyn riisin tärkkelyksentuoksua ja klassista musiikkia Annan
ja tämän venäläisen tyttöystävän asunnosta numero kymmenen.
Ylempänä rakennuksessa Neelan ja Jonasin lauman uusin jäsen Kia
teki läsnäolonsa kuuluvaksi Disneyn imelän soundtrackin yli.

Elinor käänsi avainta lukossa, työnsi oven auki ja löysi Maru-
nan jo odottamasta häntä. Marunaa ei parhaalla tahdollakaan
voinut kuvailla komeaksi kolliksi, mutta juuri se Elinoriin oli
löytöeläinkodissa vedonnut – altavastaajat olivat hänen akilleen-
kantapänsä. Maruna seurasi häntä keittiöön, jonka seinät näkivät
paljon vähemmän kokkailua kuin hän voisi ikinä äidilleen tunnus-
taa. Hän ruokki Marunan ja nosti lasagnensa foliovuosta lauta-
selle. Sitten hän tyhjensi punaviinipullon pohjat viinilasiin, asettui
sohvalle ja laittoi TV:n päälle. Jokailtainen rutiini. Myöhemmin hän
yritti vielä tehdä vähän kirjanpitoa (jonka Andrew korjaisi seuraava-
vana päivänä), kävi läpi huutokauppasivustojen ilmoitukset tule-
vista irtaimistomyynneistä ja tarkisti, oliko joku kuolinpesien tyh-
jennyksiä hoitavista kontakteista tehnyt uusia kirjalöytöjä.

Viimeisten kahden vuoden aikana hän ei ollut tapaillut ketään
kolmea kuukautta pidempään. Hän ei ollut varma, oliko itse
muuttunut vai olivatko treffisovellusten miehet, mutta hänellä
ei yksinkertaisesti enää tuntunut natsaavan kenenkään kanssa.
Kolmekymppisenä hänellä olisi pitänyt olla meneillään mitä kii-
vain soidinkausi, mutta hänen ikäisensä ja häntä vanhemmat mie-
het tuntuivat hakevan nuorempia naisia, ja Elinorista tuntui, että
hän pääsi aniharvoin esittämään ensimmäistäkään soidintanssia.
Miksi kaikki kolmekymmentäviisi–neljäkymmentävuotiaat kou-
lutetut, uraa tekevät miehet halusivat deittailla juuri yliopistosta
valmistuneita kaksikymmentäkaksivuotiaita tyttöjä? Elinor piti

kuitenkin itseään hyvänä saaliina – hemmetin hyvänä saaliina! Hänellä oli oma yritys, henkilökuntaa (yksi työntekijä, mutta silti) ja yksiö Lontoon keskustassa. Hän oli sivistynyt, älykäs, kurvikas, kohtuullisen viehättävä, ei tupakoinut (paitsi kolmen Sambuca-shotin jälkeen) ja piti seksistä – eikä ainoastaan pitänyt, vaan oli siinä myös melkoisen hyvä. Miksi hän ei saanut roppakaupalla tykkäyksiä?

Puhelin soi.

”Moi, äiti.”

”Hei, kultaseni, mitä puuhaat?”

”Syön illallista ja katselen telkkaria.”

”Sepä mukavaa. Mitä syöt?”

”Lasagnea.”

”Teitkö ihan itse?”

”Hmmh.”

”Ihanaa. Sinun täytyy tehdä meillekin, kun tulet seuraavan kerran käymään.”

”Mmm, joo, kyllä – miksipä ei?”

”Thomas sanoi, että linnaan majoittuu ensi viikolla iso juhlaporukka. Onko kyseessä se sinun ystäväsi juttu?”

”Juu, on. Mistä Thomas sen tiesi?”

”Sinne on tilattu kaikenlaisia kukkaköynnöksiä portaikkoihin, pöytäasetelmia, satoja leikkokukkia ja viherkasveja. Shelley painaa ylimääräisiä työvuoroja, mutta kuten tiedät, siinä on kova homma kun on vielä pojatkin jaloissa ja kaikkea. Muistan millaista oli yrittää selvitä sekä teistä kahdesta että firmasta yhtä aikaa, varsinkin jouluisin, kun linnaan meni loputtomasti asetelmia. Minulla oli tarkoitus tehdä nyt joulun alla lyhyempää päivää, mutta ei toivoakaan, kun tämä tuli normitilausten päälle. Thomas oli tunnustavinaan tilauslomakkeen nimen – joku Pippa, muistaakseni. Eikö jonkun ystäväsi nimi ollut Pippa?”

”Kyllä, se on ystäväni Pippa.”

Pippalla oli juuri sellainen työ, joka saisi Noryn isän raivon par-
taalle: hän stailasi asuntoja. Ihmiset, joilla oli aivan liikaa rahaa,
maksoivat hänelle siitä, että hän meni heidän kotiinsa taikomaan
joka huoneeseen kukka-asetelmia ja koristamaan heidän sivu-
pöytänsä juuri oikeanlaisilla taide-esineillä, jotka saisivat heidän
kotinsa näyttämään rennon tyylikkältä. Norya ei yllättänyt, että
Jenna oli palkannut heidän ystävänsä ”pukemaan” linnan juhla-
asuun. Oikeassa elämässään Jennalla ei ollut ihan niin paljon rahaa,
että hän olisi voinut palkata asuntostailistin – tulevaisuuden suun-
nitelmiin se kyllä sisältyi – mutta häitä varten mikään ei ollut liikaa.

”Aiotko sinäkin mennä? Linnaan viikoksi? Tiesin kyllä, että
osallistut häihin, mutta en tajunnut, että olisitte siellä kokonaisen
viikon.”

”En ollut varma, pääsenkö lähtemään töistä jo silloin. Mutta
pääsen sittenkin, joten kyllä, minäkin aion mennä.”

”No onpa mukavaa! Tulet sitten käväisemään myös kotona. Et
voi olla niin lähellä ilman, että tulet käymään – se ei käy päinsä.
Tuleeko Ameerah myös?”

Elinorin vanhemmat olivat käytännössä adoptoineet Ameerahin
tämän ensimmäisenä vuonna Braddon-Hartmeadissa kuul-
tuaan, että Ameerahin vanhemmat olivat jouluna ulkomailla ja
Ameerah viettäisi lomapäivät sisäoppilaitoksessa. Siitä oli tul-
lut ensimmäinen niistä lukuisista lomista, joina Ameerahin van-
hemmat eivät olleet maisemissa, ja niinpä hänet oli otettu mukaan
Noelin perheeseen. Ameerahin suhde Noryn perheeseen oli huo-
mattavan paljon helpompi kuin hänen omansa.

”Kyllä, Ameerah on myös tulossa.”

Äiti kiljahti tyytyväisenä ja alkoi sitten selostaa asiaa Elinorin
isälle – samalla kun Elinor roikkui puhelimesta seuraten puolella
korvalla keskustelua ja katseli *Midsomerin murhien* vanhaa jaksoa.